

LBRIS

We know
books

MARIA BULARCA

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2024

Cuprins

Visul

CAPITOLUL 1
Într-un sat italian · 9

CAPITOLUL 2
Doă prietene noi · 23

CAPITOLUL 3
O mare surpriză · 31

CAPITOLUL 4
Un nou început · 39

CAPITOLUL 5
Misiune împlinită · 47

Insula

CAPITOLUL 1
Noua mea casă · 61

CAPITOLUL 2
Prima mea vizită pe insulă · 68

CAPITOLUL 3
Nasterea lui John · 78

CAPITOLUL 4

Secretul meu · 87

CAPITOLUL 5

Prea multe surprize · 93

CAPITOLUL 6

Următorii cinci ani · 97

CAPITOLUL 7

Doă vești neașteptate · 104

CAPITOLUL 8

CAPITOLUL 9

Prima mea carte · 116

CAPITOLUL 10

Nimeni nu este etern · 121

CAPITOLUL 1

Într-un sat italian

Într-o dimineață, pe la sfârșitul lunii august din anul 2020, m-am trezit după o noapte agitată și plină de vise grele și ciudate. M-am dus direct spre fereastră, am deschis-o larg, așa cum făceam în fiecare dimineață, și m-am pierdut privind spre zare unde erau munții și norii albi ce se vedeau în depărtare, gândindu-mă, totodată, la acele vise pe care le avusesem și care nu întotdeauna îmi plăceau.

Am luat micul dejun mai puțin decât de obicei, după care am decis să ies afară și să mă plimb ca să mă gândesc un pic la mine.

Azi e prima mea zi de vacanță. Aveam câțiva ani de când lucram încontinuu și, fără un motiv anume, m-am decis să mi-l iau.

Era ora zece dimineața când, ieșind pe stradă, am văzut un autobuz apropiindu-se de stație și, fără niciun motiv anume, m-am urcat în el. După câteva

stații, autobuzul s-a oprit lângă o gară și instinctul m-a făcut să cobor și să iau primul tren care venea. A fost totul așa de repede ca și cum cineva în cap îmi spunea exact ce trebuie să fac. Am simțit dintr-odată nevoia de a vedea peisaje și sate noi, așezată într-un tren, fără să fiu nevoită să merg pe jos sau să conduc mașina mea.

Primul tren ce a apărut în stație a venit destul de repede și am observat că era un tren cu puține vagoane. Pe ecran arăta că are un traseu lung. Dar mie mi-era indiferent, pentru că în momentul acela era exact ce îmi doream... să merg în necunoscut chiar dacă e departe.

Am urcat și m-am așezat pe un loc ce era liber lângă geam și imediat ochii mi-au fugit spre frumusețea ce se vedea prin geam... munții, câmpurile de floarea soarelui, casele, oamenii, chiar și un râu.

Aveam deja o oră în tren fără să deschid măcar o revistă ce era pe acolo sau măcar să fiu capabilă să vorbesc cu lumea din compartiment, lucru foarte rar, pentru că mie îmi plăceau revistele dar și mai mult să vorbesc cu lumea necunoscută. Trenul mergea în continuare, iar eu, privind în gol, pe geam, cu gândurile în altă parte. Câteodată, privirea îmi rămânea fixată întru-un punct, datorită gândurilor pe care le aveam. Și dintr-odată am început să mă simt tristă. Port prea mulți ani grei în spate și mă simt obosită, blocată și

neștiind cum să continui cu atâta responsabilitate de sentimente și amintiri ce nu mă lasă să trăiesc liniștită, poate de prea mulți ani.

Trebuie să mă eliberez... să scap... pentru simplul motiv că viața nu o să dureze o veșnicie, mai ales atunci când ai copii.

Închid ochii și mă gândesc că mi-ar plăcea acum să dorm un pic, dar acest gând a durat doar o secundă, pentru că imediat am auzit pe cineva spunând „Plouă!” și acest lucru, nu știu de ce, m-a întristat și mai mult. Cu toate acestea, această stare a trecut repede, deoarece ceva neașteptat s-a întâmplat.

Trenul s-a oprit într-o stație mică și a rămas acolo mult timp, chiar prea mult timp pentru o stație atât de mică. Oamenii se întrebau ce se întâmplă și se uitau pe geamuri și ieșeau și la uși ca să vadă cât mai repede ce însemna oprirea asta atât de prelungită. Dar după un timp, am auzit un mesaj care ne asigura că totul era în regulă.

A fost atunci când m-am ridicat brusc, ca și cum aș fi avut o presimțire, și m-am îndreptat spre scara trenului.

Am coborât.

Am respirat profund și am simțit în piept aerul răcoros și aromatic, și proaspăt intrându-mi în nări și înconjurându-mi corpul cu căldură. Am ridicat privirea și văd acolo, în stație, un semn pe care scria cu litere mari „POȚI SĂ TE SCHIMBI”.

Acum n-aș putea să zic de ce, dar poate chiar însuși afișul m-a atras ca un magnet, or a fost pur și simplu destinul ce m-a pus în momentul acela acolo. Știu doar că am rămas cu ochii la afiș și asta îmi plăcea, pentru că părea că și literele dansau și râdeau, și îmi făceau chiar semn cu mâna să mă apropii și mai mult.

Hipnotizată pe moment, am auzit cum trenul pleacă și n-a ajutat la nimic că am fugit și făceam semne la lumea din tren. Nimeni nu părea să mă vadă și, clar, trenul nu s-a oprit.

Am rămas blocată și nu puteam să-mi cred ochilor ce mi s-a întâmplat.

— Și acum ce fac? m-am întrebat.

Privesc agitată în jurul meu să văd cine ar putea să mă ajute, dar deocamdată nimeni și nimic... Până când văd că de departe se apropie cineva și fug spre el. Era un bătrân ce-și plimba câinele. L-am salutat repede și am început să îi vorbesc cu voce nervoasă și agitată.

— Domnule, ce stație e aceasta? Unde sunt? Cum se numește acest sat? Eu am coborât un moment din tren și... l-am pierdut..

Bătrânul, chiar și câinele, m-a privit ca și cum aș fi fost nebună, dar m-a ascultat și, după aceea, mi-a spus:

— Satul se numește Furore și trenurile nu trec prea des pe aici, dar pentru liniștea ta, du-te și întreabă la gara ce e un pic mai sus.

Eram în continuare șocată, dar i-am mulțumit și m-am dus cât am putut de repede spre gară. Dar chiar când am ajuns, un funcționar ieșea grăbit pe ușa biroului, încuind-o cu cheia. M-am apropiat de el și i-am zis:

— Bună ziua, domnule. Puteți să îmi spuneți, vă rog, când vine următorul tren spre Pompei?

Și exact cum am făcut cu domnul în vârstă de dinainte, i-am povestit și lui tot ce mi s-a întâmplat, iar el, nerăbdător, cu sprâncenele ridicate, îmi spune:

— Pe aici trenul trece de două ori pe săptămână, iar următorul vine peste patru zile.

— Patru zile??? Asta nu se poate, nu pot aștepta atât de mult!!!

Dar el, ca și cum nu îi păsa de suferința mea, cu mâna întinsă către o stradă mi-a spus în timp ce mergea repede:

— Mai sus, trecând două străzi, ai o stație de taxiuri și, de asemenea, poți închiria o mașină.

Și a plecat fără nici măcar să mai salute.

Dintr-odată mi s-a făcut frig și mă simțeam speriată de tot ce mi s-a putut întâmpla, iar inima îmi bătea tare. Dar mi-am luat forța necesară ca să mă îndrept spre locul indicat de el și să îmi rezolv situația. Dar mergând atât de repede, am simțit o presiune în piept și simțeam nevoia să beau apă, așa că am intrat în primul bar care mi-a ieșit în cale. Locul avea

un aspect călduros și plăcut, iar puțina lume ce era înăuntru părea simpatică și drăguță. M-am așezat la o masă lângă o fereastră ce dădea spre stradă și priveam cerul cum începea să devină gri și să se umple de nori, și m-am gândit aproape cu voce tare că în curând va ploua și că ar trebui să mă grăbesc.

Dar, dintr-odată, m-am simțit obosită de atâta grabă și de ideea de a ieși repede să îmi rezolv situația legată de modalitatea de a mă întoarce acasă... la acea casă rece și tristă în care locuiam.

M-am uitat din nou pe fereastră și ochii mei au văzut din nou semnul ce m-a atras când am coborât din tren. Acel semn uriaș care spunea „POȚI SĂ TE SCHIMBI” și mi-am zis mie însămi că ce bine ar fi să îmi schimb viața și să-i dau o întorsătură nouă, ca să pot vedea și să iau lucrurile într-un alt mod. În momentul ăsta mă simt blocată total și ceea ce vreau e să avansez. De multe ori îmi imaginez cum mi-ar fi zilele și-mi vizualizez obiectivele, pentru a mă ajuta să identific măcar pentru moment pașii pe care trebuie să îi fac. Gândindu-mă așa, am luat o decizie, probabil una dintre cele mai rapide decizii din viața mea: să rămân în Furore aceste patru zile, până când voi putea să mă întorc acasă cu trenul, așa cum am venit.

Nu aveam haine și nici nu știam unde aș putea sta astea patru zile, așa că, atunci când m-am ridicat să plec, am întrebat o chelneriță, ce a fost foarte amabilă,

dacă știa vreun hotel sau vreo pensiune unde aș putea să mă cazez câteva zile.

— Da! E orașul mic dar în ciuda acestui fapt are câteva pensiuni și majoritatea lor se află pe strada principală. Există una care ți-o recomand. O să-ți placă. Se numește Furore, la fel ca satul, și proprietarii sunt foarte amabili.

— Mulțumesc! O să urmez sfatul tău. Și am plecat.

Pe stradă mă simțeam cu un alt spirit, mai încrezătoare și cu mai multă speranță decât atunci când am intrat în bar.

Mergeam liniștită când, dintr-odată, vântul îmi atinse fața și îmi răvăși părul, anunțându-mă că în curând va veni furtuna, dar asta nu mă preocupa și chiar am surâs, gândindu-mă cât de îndrăzneță mă simt luând această decizie și cât de bine mă simt, oricât ar părea de ciudat.

Îndreptându-mă spre pensiune, am intrat în câteva magazine ce îmi erau în drum și curios e că mi-am găsit repede hainele ce îmi trebuiau. Mergeam pe o stradă în pantă când, pe cealaltă parte a ei, am văzut câteva magazine de antichități și m-am gândit repede că mâine le voi vizita.

Întotdeauna mi-au plăcut aceste magazine pline de atâtea obiecte vechi și neobișnuite, fiecare cu o poveste sau o istorie în spate, istorii triste și vesele, curiozități și anecdote. Îmi place să mă pierd ore și să

descopăr comori... Poate chiar asta și e... Ce caut eu e o comoară.

Continuam mergând și căutând cu ochii pensiunea, când dintr-odată a trebuit să intru pe o stradă largă și pavată cu piatră albă ce lucea, cu case zugrăvite în culori vii și deschise ce adăugau o notă veselă și specială străzii. Florile care atârnau pe la ferestre îți dădeau încrederea deplină să poți merge pe aici. Oamenii de pe stradă vorbeau tare, dar cu veselia aceea care denotă faptul că toata lumea se are bine. Îmi plăcea din ce în ce mai mult ceea ce vedeam și auzeam și, deși se apropia din ce în ce mai mult furtuna, m-am simțit cu adevărat bine și am avut senzația că sunt într-un loc sigur și minunat.

Trecând prin câteva străzi, am văzut un semn unde scria „PENSIUNEA FURORE”.

M-am apropiat și am intrat.

Acolo, în spatele unui ghișeu, era un bărbat scund și chel, cu o față simpatică, ce imediat ce m-a văzut intrând a venit să mă salute amabil.

— Buna ziua. Cu ce vă putem ajuta?

— Buna ziua. Aș dori o cameră pentru câteva zile, deși în momentul acesta nu știu exact cât o să rămân.

Și desigur, în continuare, cum fac întotdeauna, îi povestesc ce mi s-a întâmplat.

— Nu vei regreta, a spus el. Țsta e norocul tău. Toți cei care vin aici rămân vrăjiți de frumusețea acestui

loc și mulți au rămas pentru totdeauna aici. Plus, de asta acest sat are o poveste foarte frumoasă și cea mai potrivită persoană ca să îți povestească este soția mea, Antonela. Și chiar așa, eu mă numesc Celentano.

— Maria, îi răspund timidă.

— Frumos nume. Pe aici multe femei poartă acest nume și, după spusele zise de strămoșii noștri, aduce noroc.

Ascultându-l, am rămas cu gura căscată, dar și emoționată totodată.

E clar. Am decis că o să rămân aici, în această pensiune.

Și el mi-a dat cheia camerei mele. Era 518!!!

Am urcat pe o scară sculptată în lemn, în formă de melc, pictată alb, la fel ca și balustrada. Treptele din lemn erau vechi și scârțâiau și niciuna era la fel ca cealaltă; fiecare cu mărimea și nuanța ei. Urcând ca într-un cerc, pierdeam numărul scărilor și pot spune că amețeam. Dar...

În sfârșit ajung în fața ușii și o deschid. Camera era mică, dar avea o fereastră mare ce dădea spre sat, văzându-se și munții în zare. Mă duc spre ea și o deschid larg ca să respir aerul curat ce venea din afară. Am observat din nou că furtuna se apropia din ce în ce mai mult și asta îmi amintea că trebuia să ies din nou, să îmi mai cumpăr alte lucruri de care aveam nevoie. Am închis fereastra, mi-am pus punga cu hainele pe care mi le cumpărasem pe pat și am ieșit.

Coborârea pe scări nu a fost atât de obositoare.
Din fericire!

Când am ajuns în stradă, pe buze aveam deja un zâmbet.

Totul mi se părea un vis.

...

Am intrat prima oară într-o librărie și mi-am cumpărat un caiet și pixuri, dar și câteva cărți poștale, apoi am trecut pe la un magazin de vinuri selecte și mi-am cumpărat o sticlă de vin roșu spaniol, despre care auzisem că este foarte bun. Vinul se numește „VORBEȘTE DESPRE TINE”. Am mai luat și câteva fursecuri cu ciocolată și am plecat.

Mi-era foame. Era deja ora 15:00 și am intrat în primul bar pe care l-am văzut, să mănânc ceva. Barul acesta era și mai familiar și mai bun ca cel de azi dimineața și se numea „FRAȚII”.

Am mâncat în sfârșit ceva. Când am ieșit de acolo, ploua deja și am fugit repede spre pensiune, iar când am intrat, aveam părul ud și apa îmi udase și hainele. Celentano, imediat ce m-a văzut, mi-a zis îngrijorat:

— Maria, du-te repede să te schimbi, că o să răcești. Și dacă vrei să mai ieși, aici, în coșul acesta, găsești umbrele. Poți să le folosești.

— Mulțumesc, Celentano. Azi chiar nu mai ies. Am nevoie să mă odihnesc un pic și să asimilez ziua de azi, i-am spus zâmbind. Dar la cină o să cobor.

— De acord. Te așteptăm.

L-am salutat și am urcat în camera mea, dar nu alergând, ca să nu mă împiedic.

Furtuna ce începuse bătea cu forță în fereastra mea. Satul și munții aproape că nu se mai vedeau, dar nu îmi era frică, pentru că mă simțeam în siguranță și, curios, foarte, foarte liniștită. Cred că era pentru prima oară când nu mă temeam de o furtună așa de violentă.

În cameră era un radio vechi și am început să caut un canal cu muzica ce mie îmi plăcea mult și, cu foarte multă răbdare, am dat de el. Este un program nou, unde cântecele continuă fără pauză și fără reclamă. Muzica italiană liniștitoare a inundat camera.

M-am îndreptat spre baie și am deschis ușa. Am rămas impresionată. Baia era un lux. Pereții erau din plăci de faianță albă și roșie, o combinație și un model minunat. Pe o parte, lângă fereastră, era o cadă cu picioarele sculptate în formă de cap de leu, iar pe marginea căzii erau așezate multe sticlute de șampon și perle de apă cu mirosuri de levănțică și crini. Chiuveta avea o oglindă ovală, mare, iar toaleta era de culoare roșie, din porțelan, cu capacul din lemn vopsit în alb. Niciodată nu văzusem atâta eleganță și splendoare într-o baie.

Am deschis robinetul pentru a umple cada, m-am întors în cameră și am deschis sticla de vin, mi-am

turnat un pahar și am intrat după aceea în baie, lăsând ușa deschisă pentru a auzi muzica, m-am dezbrăcat și m-am scufundat încet în cada plină cu apa spumoasă și caldă.

Am început imediat să mă relaxez și să mă gândesc la cum am plecat de acasă de dimineață și cum acum stau în cada aceasta ce pare un vis.

Gândul acesta m-a făcut să zâmbesc larg și apoi m-am gândit la copiii mei, George și Diana. Ce ar spune ei acum despre mine? Afară nu se vedea nimic din cauza cortinei de apă care ascundea satul. Și ca un flash, mi-am amintit de acel panou și m-am gândit cum lumea mea a început deja să se schimbe atât de mult și atât de repede...

Am ieșit din cadă și, înfășurată într-un prosop alb și moale, m-am dus direct spre pat, unde am dormit până târziu, când am fost trezită de râsetele ce veneau din hol. Uitându-mă la ceas, am văzut că era la 21:30.

M-am ridicat repede, mi-am pus o pereche de blugi și o cămașă albă, frumoasă, pe care mi-o cumpărasem azi, și m-am uitat în oglindă. Apoi am ieșit din cameră și am decis să cobor pe scări. La fiecare etaj și la fiecare curbă pe care o făcea scara, pe pereți erau tablouri, fiecare reprezentând o poveste. De exemplu, unul care îmi plăcea mult era „FEMEIA CE PRIVEA PE FEREASTRĂ” pictată de Salvador Dali.

M-am oprit un moment, am privit-o și m-am gândit: „Oare la ce se uită și ce gândește această femeie?” Poate se gândește la ceva bun!

Am zâmbit și am continuat să cobor. În restaurant era multă lume. Perechi, cupluri de tineri, dar și cupluri mai în vârstă ce vorbeau între ei aproape șoptind, dar plăcut. Îmi plăcea ce vedeam.

Apoi m-am așezat la o masă ce era liberă într-un colț și am comandat cina care, apropo, a fost delicioasă. Dar când am cerut desertul mi l-a adus chiar bucătăreasa, Antonela, soția lui Celentano.

— Doamna Maria, sper să vă placă desertul făcut de mine, care, pe deasupra, e preferatul meu. Se numește VISUL și e un foietaj cu ciocolată albă, cremă de vanilie și frișcă.

— Arată bine, îi zic. Iar mie îmi plac deserturile cu ciocolată albă.

Se apropie de mine și mă atinge ușor pe umăr, delicat, și îmi spune:

— Mâine îți voi povesti istoria acestui sat.

— Da, doamna Antonela, oricând doriți.

Când în sfârșit am terminat cu cina, m-am dus în camera mea și am decis să mă culc devreme. Dar nu înainte de a le trimite mesaje copiilor mei, pe telefon, spunându-le că am multe surprize de împărtășit cu ei și că o să îi sun mâine.

După aceea am deschis televizorul mic, care era așezat pe un suport în fața patului meu, mi-am luat pijamaua și m-am băgat în pat.

Nu-mi amintesc să mă fi gândit la ceva special, pentru că am adormit imediat, cu televizorul deschis, bineînțeles!